

Neal Cassady (8.2.1926-4.2.1968)

Tuto sobotu 4.2. uplyne 44 let, kdy se Neal Cassady po kalbě na svatbě v triku a džínách vydal na cestu do San Miguel de Allende, kam již byl dovezen už sanitkou. Po pár hodinách za nejasných okolností umírá. Jeho přítel Jack Kerouac oznámil Nealově ženě, že se k Nealovi též připojí a tak po roce a půl se upil k smrti.

Neal Cassady byl vzorem beat generation ale i psychedelického hnutí, neboli byl vzorem pro dvě generace lidí, nicméně Létem lásky (summer of love) se na něj zapomnělo.

Cassady se narodil 8. února 1926 v Salt Lake City. Bouřlivé dětství mladistvého delikventa vyvrcholilo svabou, když mu bylo 19. Je-likož byl celý život velký svůdník a náruživý milovník života, ani svatba jej neudržela od toho, aby neměl několik paralelních vztahů včetně druhé manželky. Dva roky poté (1947) se přestěhoval do New Yorku, kde poznal Jacka Kerouaca a Allana Ginsberga. S nimi pak příležitostně cestoval po Americe (s Ginsbergem i spal). Zážitky z těchto cest a tedy s Nealem Kerouac zapsal v románu *Na cestě* v osobě Deana Moriartyho a Codyho Pomeraye (v dalších knihách). Navíc styl psaní románu *Na cestě* byl převzat ze způsobu, jak Neal mluvil, říkalo se tomu „spontánní próza“, tj. rychlá návaznost myšlenek a automatický sled motivů (automatický text). Ginsberg jej ztvárnil jako N.C. v básni Kvílení. Tím se Neal stal ideovým vzorem Beat generation, ačkoliv z toho nic neměl (no snad jen kritiku z oficiálních míst, že by se měl léčit v psychiatrické léčebně).

V té době Neal šířil konopí, které většinou rozdával svým kamarádům a bral speedy, v podstatě bral vše, co mu přišlo pod ruku. Nicméně jen konopí mu vyneslo několik let ve vězení.

V létě 1962 potkává Kena Keseyho v té době již známého spisovatele a začínají trávit čas objevováním LSD. 17. června 1964 Kesey vyráží ve svém autobuse Furthur napříč Amerikou šířit poselství o LSD a za volantem není nikdo ji-

Neal Cassady jako řidič autobusu Furthur (1964).

ný než Neal, čímž se stává jedním z Merry Pranksters. Odtud pochází jeho pověstné kousky sjíždění kopce v hoských serpentínách, při kterých vklidu balil jointa, případně v podobných situacích hlásil, že to sjede aniž by jednou šlápl na brzdu. Díky jeho spolupráci na na Keseyho Acid testech se Neal stal i ikonou psychedelického hnutí - byl to Neal, který rozdával maturitní vysvědčení z Acid testů. Krátce po té Merry Pranksters opouští a přesouvá se do Mexika, kde žije se svoji několikátou přítelkyní až do té osudné svatby 3.1.1968.

Za svého života Neal nic nepublikoval. Pouze posmrtně vyšly jeho dopisy manželce a autobiografie *The First third*. Po Nealovi zbyly jen vzpomínky - ale ty stály za to. *Krtek*

Zprávičky

•Kdo vyrábíte: oblečení, šperky, doplňky, diáře, cokoliv i na děti nebo na psy (nejlépe z recyklovaných materiálů) a měli byste zájem to dávat do komise do nového obchodu tak kontaktujte Idu 776614704, k.ida@seznam.cz (nebo přes Detaila, Pacienta).

• 5.2. v neděli ve Vagonu zahrají THE DOORS REVIVAL A FOUSY MOJO. Start 20:00. Vstuné z nějakého důvodu neuvadli :-)

Varování: Při konzumaci dochází k opojení!

Svízelná nezávislost

Nezávislost v otrokářském systému, může zapříčinit řadu nepříjemností. Bohužel často ti nejhorší bývají samotní otroci. „Když my musíme, proč ty bys neměl?“ Dalo by se říci, že se jedná o agresivní odevzdání. Projev nesouhlasu, může být pro ně chápán jako zrada a jistě bezprávi. Odlišnost je brána doslova jako duševní choroba. Tak tedy buďme šílení, nejspíše jen tak můžeme být skutečně šťastní. *Rogo*

Nájezd 11

Tak máme další číslo Nájezdu, skoro to tak vypadá, že se nám potkalo pořadí Nájezdu s počtem stupňů na teploměru. Nebyl záměr. Tak jak se vám líbil minulý jubilejní 10. Nájezd? Měli jste tam vše, co jsme Vám slibovali? Nebo chcete zase vytvořit nějakou taškařici? Někdy je to sranda tohle vymýšlet a někdy je sranda sledovat, kam se to zvrhává. Jo, to už je život a je to skvělý. *Krtek*

Výlet do Meziměstí

Minulý víkend jsem jel na pracovní přátelskou návštěvu do dalekého Meziměstí, necelých 10 km od polských hranic do Jestřebích hor. Místo je to malebné a díky horám a tím pádem i jejich horskému sluníčku má své skryté kouzlo, které ocení nejen pěstitelé.

Již cestou z Vysočanského nádraží jsem ochutnal několik „křížal“, jak se muselo asi celému vagonu plného lidí zdát, abych se zabavil zhruba na ty tři hodiny, jak měla cesta vlakem ubíhat. Díval jsem se z okna na ty různé tvary stromů a taky po lidech. Vše bylo fajn, vytáhl jsem deník a začal sepsovat své zážitky z minulých týdnů. Po dvou hodinách přišel nečekaný výtlem. Lidé byli zajímaví a jejich řeči neskonale vtipné. Vše zachránil přestup ve Starkoči. Z klidu mě však vyrušilo oznámení, že na trati je výluka. Začal jsem psát báseň, ale obsah i forma textu se volně mýjely kolem sebe. Když už to začlo být nápadné i spolusedícím, začal jsem poslouchat muziku. Cestu výlukovým autobusem jsem zvládl na výbornou. Pak následovala cesta přistaveným vlakem do Meziměstí - no ještě 45 minut, než to skončí. A opět přeplněný vagón. Dívat se po lidech byla časovaná bomba do dalšího výbuchu smíchu, proto jsem raději zavřel oči, což mi poskytlo pohled na snový, pohádkový svět plný mraků, světél a sluncí. Žel to bylo zase vtipné až hanba mluvit. Kolem mě se pak utvořilo místo a já si mohl v klidu na podlaze prohlížet mozaiku z kaluží roztátého sněhu, který tam mezitím nanosili lidé a průvodčí. To mi přišlo dostatečně konvenční řešení ke stavu, ve kterém jsem byl. Meziměstí - konečná. Hurá na čerstvý vzduch a cígo.

Nuže v Meziměstí jsem si odbyl oživení notebooku a zašel pak s bratránkem na pivo. Kecali jsme o věcech, co se udály za posledních půl roku. Jedna historka se mi líbila nejvíc. Jeden jeho kámoš doma chová krokodýla a tak ho napadlo, že by šel krokodýla vyvenčit. Před domem si sedl na lavičku a krokouš na řetězu se rozvalil na trávníku. Ale přiběhl k němu nějaký

puhl, který začal krokodýla očichávat, jak to běžně psi dělají. Nicméně doposud pasivní krokodýl se jen ohnal: cvak - cvak a puhl byl rozpůlen. Nešťastný majitel pudla dal toho toho kámoše k trestní komisi, kde se ten incident měl projednat. Výsledek byl ale ten, že pán neměl pudla na vodítku, tudíž porušil městskou vyhlášku, a proto byl navíc pokutován 1000 Kč. Majitel krokodýla byl osvobozen, protože se na venčení krokodýlů městská vyhláška jaksi nevztahuje. Pouze mu bylo domluveno, aby na příště podobnému incidentu vhodným způsobem předešel.

Sobota byla fajn, to jsem se věnoval procházce po Hronovských kopcích. Všimli jste si, že třeba na asfaltovém chodníku stopy po soli tvoří poměrně hezké obrazce? Dokonce i mokré fleky po tajícím sněhu nebo jen po dešti dělají totéž. Stačí jen křídou znázornit linku a daný obraz vystoupí ze silnice. Tomu říkám umění. Skoro bych i takovou akci tady po Praze někdy vyrobil.

Koože Leená

04. KKK

(čtvrtý díl nekonečně nonkonformních příběhů inspektora Kobronda)

Toho večera se inspektor probudil v klepající se tramvaji. Nevěděl, kam jede, což ho donutilo nahlédnout z okna. Okno nebylo neprůhledné, ale Kobrondu chvíli trvalo, než sám zjistil, že je přelepené jakýmsi cárem poškrabaného papíru. Při důkladnějším prověření dokumentu zjistil, že to není výtisk posledního Nájezdu, jak prvně předpokládal, nýbrž plakátek na Koncert Kreténských Kapel (KKK), což ho nadchlo. Znal některé členy několika Kreténských kapel a když na dalších zastávkách začali přistupovat pošahaně vypadající pololidi, rozhodl se na pevně – na koncert půjde.

Hned u vstupu, kde postávalo několik kreténů, potkal baskytaristu z kapely „Individuální skutečnost“ ten ho uvítal s úsměvem a připitomělým pozdravem „Čauky“. Potom Kobronda zatáhl přes sál plný pitomců, co ktrerénům zaplatili do šatny kapel. Zde už stálo několik členů kapely „Veřejná debilita“ a nevypadali moc nadšeně. Jejich bubeník, který inspektora také

znal, na něj ihned vyhrkl spousty slov pospojovaných v úsečné věty.

„To je dobře, že seš tady. Nemůžeme hrát. Zpěvák si zlomil jazyk. Kytaru zvládne. Zpívá ne. Nemohl bys zaskočít. Za něj.“ Přemlouvání netrvalo dlouho, skutečně v další chvíli Kobrondu pohlédl do zoufalého opičího obličejce zpěváka a slitoval se.

„Vyyyysssssssttttloooooouuuupppppííímm sssssss vvvváááámmmmmmaaa.“

Řekl svým způsobem a odebral se do sálu, kde už naplno hrála „Individuální skutečnost“.

Jejich zpěvák se zmítal s akustickou kytarou po celém pódiu a u toho do mikrofonu vyřvával nadávky adresované zvukařovi. Pitomci nadšeně trsali pivo převrhující.

Když se vystoupení chýlilo ke konci a kapela přešla k tklivějším písním jako - „Udělala jsi EE“, nebo „Kočička na Marsu“, byl Kobrondu znovu někým vtažen do zákulisí a následně převlečen do hnědého roucha. Basák s výrazem polo-makaka ladil po šestnácté svůj nástroj a Kobronduovi se zdálo, že by to mohlo i stačit. Nestačilo, naladil ho ještě po sedmácté. Najednou do vždy zasněného inspektora někdo šfouchl a řekl hovězo-opičím hlasem: „deme.“

Ze sálu zazníval potlesk a Kobrondu přistupoval k mikrofonu, napojil se a kapela v tu chvíli spustila. Byl to skvostný úkaz debility. Bubeník bušil jak zjednaný jen do jednoho malého bubínku, což mělo za následek, že blána brzy praskla. Baskytarista nepřestával ladit, ladil zuřivě. Kytarista sic byl omezen zlomeným jazykem, hrál grandiózní sračky. Znělo to jako masturbace na elektrickém kresle. Do toho všeho inspektor přednášel svým způsobem texty pre-gymnaziální úrovně. Pohled, který se zde snažím připodobnit, byl téměř chyby prostý.

V jednu chvíli však Kobrondu zvedl na pozdrav třikrát ruku pod úhlem 47°, což vyvolalo vlnu neobdivu. Kapela ihned přestala hrát, kytarista a basák chytli své nástroje opačně a jako kyjem tepali do inspektora, který však v tuto chvíli již schouleně spal pod svým baloňákem a tupě rány pološimpansů nevnímal.

Mněžný Suž

Korektorská poznámka

Z minulého čísla Nájezdu jsem se naučil, že se nemá provádět korektura více, než je zdrávo. Rogovi jsem tak upravil článek, že přišel o pointu, což mě velice mrzí. Proto se Rogovi tímto chci omluvit a jeho článek zde uvedu ještě jednou, doufám, že již v původní formě. A jako varování pro příště všem, co nám posílají své články, vzkazují: pište to tak, aby to pochopil i korektor! Uvozovky, závorky, pomlčky a jiné vymoženosti českého jazyka umí velice dobře posloužit ve váš prospěch. Takže tak.

Krtek

Nouze se vzbouzí

aneb katastrofická fakta o vzniku kapely Nouze

Děj se odehrával v Kašperských horách.

Bylo to na sklonku roku 2006, tuším, že 27. prosince. Po lesní pěšině putují dva osvícení jedinci. Po užití kouzelných papírků od Poustevníka začínají tvořit nové dějiny. Prozatím si říkají Venca a Rogo. Ovšem již brzy přijmou posvátná jména Zahulenej a Startka. Vcházejí do domu, kterému se již brzy začne říkat Dům Nouze. Zatím ještě Venca se pokouší o astrální cestování. Zatím ještě Rogo ještě maluje dělníka opírajícího se o řadro a píše oslavnou báseň. Prostředí je ještě dokresleno muzikou šamanů. Oba si uvědomují spoustu věcí, zejména o sobě. Zatím ještě Rogo potřebuje prostor. Oba opouštějí dům, který se též připravuje na svou proměnu. Naši dva hrdinové přicházejí na autobusovou zastávku, kde nikdo není. Je asi deset hodin večer. Před tím zatím ještě Venca navštěvuje babičku, kde má uložené peníze. Vše bravurně zvládá. Zatím ještě Rogo studuje zvuk kolem jdoucích kroků, též vše bravurně zvládá. Bad trip se nekoná.

Na zastávce tráví zhruba dvě hodiny. Čekají na své vyvolené ženy. Nikdo nepřichází. Nakonec se vrací zpět do domu. Ten se ale mezitím již proměnil v Dům Nouze. Teď už dalo by se říci Nouzáci sestupují do sklepa, aby nadělali dřevo. Zatím ještě Venca opatrně tříští kousky

prken. Zatím ještě Rogo mezitím v hromadě bordelu nachází svatý obraz, na kterém je Jean Claude van Damme. Oba jsou opět osvíceni. Vrací se zpět do pokoje obytného. Zatím ještě Venca rozdělává v kamnech oheň. Komín je ucpaný, místnost se plní kouřem. Z Venci se stává Zahulenej. Je nutné otevřít okno. Místnost se zaplňuje zimou. Touhu po ženách lehce usměřňuje kalendář s pornohvězdami. Drogy došly včetně alkoholu. Jediné, co zbývá je nechutně přesušený tabák značky Start patřící Rogovi. Rogo se stává Startkou. Makrobiotický Zahulenej nachází pohanku. Oba touží po kaši. V domě došel plyn, jídlo se nekoná. Věž odmítá načíst CD. Na zemi leží elektrická kytara a španělka se čtyřmi strunami. Startka je pravák, Zahulenej levák, nástroje jsou jeho. „Co budeme dělat? To je nouze! Musíme nudu překonat! Budeme kapela! Jak si budem říkat? Nouze!“

Zahulenej bere do rukou elektriku a Startka španělku (Startka neumí hrát na kytaru). Do rána složili několik legendárních kousků, z nichž některé na koncertech Nouze stále znějí. Po krátkém spánku předvádějí své nově zplozené umění dvěma místním punkáčům. Punkáči se smějí a skandují jméno kapely. Nouze se zrodila. Svět již nikdy nebude jako dřív. Startka v autobusu do Prahy ještě píše text k dalšímu legendárnímu kousku: Poznání Nouze.

Pokračování příště.

Tomash Rogowski

"Úů Bozi."

Doteky božích sfér,
chcete se vyzvarcet, nebo jen ublíť?
Nesmím mluvit tak nahlas,
bych nerozžněval božské persóny.

ČOKOLIV

se nehodí do božského krámu.

"MUSÍŠ NAPSAT TOHLE

JINAK SEŠ ŠPÍNA, JINAK BĚŽ VOLE."

Přijímat bohy naučili jsme chválu,
kritiku rozdávát, jak černou spálu.

Opuštění bohové pak nasrali si do svých kapes.
UMĚLCI SI ŘÍKALI neštěká dnes po nich ni pes.